

Afsnit I

Generelle bestemmelser

Afsnittet fastlægger lovens anvendelsesområde og definerer en række begreber, der anvendes i loven. Endvidere indeholder afsnittet bestemmelser om anvendelse af digital kommunikation. Loven regulerer finansielle virksomheder, som i loven er defineret som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Loven indeholder endvidere en række bestemmelser, der retter sig mod sparevirksomheder og kreditvurderingsbureauer, fælles datacentraler, CO₂-kvotebydere, ISPV'er og STS-certificeringsbureauer.

Loven indebærer, at de pågældende virksomheder er under offentligretligt tilsyn, hvor Finanstilsynet fører tilsyn med lovens overholdelse. Virksomhederne vil tillige kunne være underlagt en række andre love. Som eksempler kan særligt nævnes dele af selskabsloven, konkursloven og databeskyttelsesloven samt lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Finansielle virksomheder, der driver virksomhed som værdipapirhandlere, vil også være omfattet af en række bestemmelser i Kapitalmarkedsloven, ligesom realkreditinstitutter vil være omfattet af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Derudover indeholder loven en række bestemmelser, som retter sig mod virksomhedernes ejere, ledelse, revision og medarbejdere.

Kapitel 1

Anvendelsesområde

Generelle regler om anvendelsesområde

§ 1. Denne lov finder anvendelse på finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, samt virksomhed omfattet af stk. 2-13 og 16.

Stk. 2. For finansielle holdingvirksomheder^[1] og forsikringsholdingvirksomheder^[2] finder §§ 6, 6 a, og 6 b, § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 3, §§ 70 og 71, § 75, § 79 a, § 117, 175 a og 179-181, kapitel 13, §§ 344, 345, 346 og 347-348 a, § 350, stk. 4, §§ 355 og 357, § 361, stk. 1, nr. 3 og 9, og stk. 2, § 368, stk. 2 og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369, 370, 372, 373, 373 a og 374 anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder § 46, stk. 2 og 3, § 64 c, stk. 5, jf. stk. 1 og 4, § 71 b, §§ 77 a-77 d, §§ 170-175, §§ 176-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3, og §§ 310, 312, 313 og 313 b desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 175 b og 175 c desuden anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder §§ 71 b, 177 a og 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b, 260 og 271, § 274, stk. 4, og § 344 d desuden anvendelse. For blandede holdingvirksomheder finder § 264, stk. 3, nr. 11, §§ 344 og 345, § 347, stk. 1, og §§ 355, 372 og 373 desuden anvendelse.

Stk. 3. ^[3] Loven finder anvendelse ^[4] på filialer her i landet af kreditinstitutter, investeringsselskaber, administrationselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område ^[5], med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om virksomhedens indretning for filialer omfattet af 1. pkt., herunder regler om kapitalforhold m.v.^[6] Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at filialer omfattet af 1. pkt. skal udøve deres aktiviteter i et datterselskab. ^[7] Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på de i 1. pkt. nævnte filialer. ^[8]

Stk. 4. ^[9] For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område^[10], finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 44, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, 354 a, 360, 363 a, 368-370 og §§ 373-374 anvendelse^[11]. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., anvendelse. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse. For filialer og tilknyt-

tede agenter her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 46 a og 46 b, § 72, stk. 2, nr. 5, §§ 77 e, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.[12]

Stk. 5. [13] For tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, administratonselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, [14] finder §§ 6, 6 a, 6 b, 31, 36, 43, 44 og 46-60, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse. [15] For tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 31, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse. [16]

Stk. 6. [17] For tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område[18], og for hvilket land Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig,[19] finder §§ 6, 6 a, 6 b, 33, 43, 46 a og 46 b, § 347, stk. 1, § 348 og § 373, stk. 3 og 5, anvendelse.

Stk. 7. [20] For tjenesteydelser ydet her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område [21], finder §§ 6, 6 a, 6 b og 37 anvendelse.

Stk. 8. Kapitel 20 finder anvendelse på sparevirksomheder.

Stk. 9. Kapitel 20 a finder anvendelse på investeringsrådgivere.[22]

Stk. 10. Kapitel 20 b finder anvendelse på kreditvurderingsbureauer.

Stk. 11. Kapitel 20 c finder anvendelse på fælles datacentraler.

Stk. 12. Kapitel 20 f finder anvendelse på CO₂-kvotebydere.

Stk. 13. Kapitel 20 g finder anvendelse på ISPV'er.

Stk. 14. Kapitel 20 h finder anvendelse på STS-certificeringsbureauer.

Stk. 15. [23] Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 5, stk. 1, nr. 7, § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, stk. 1, § 98, § 108, stk. 2 og 3, § 115, § 144, stk. 1, § 199, stk. 10 og 11, og §§ 203, 209, 247 og 299 skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem alene finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Kapitel 1 Anvendelsesområde

Stk. 16. [24] Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf og bestemmelser om ledelsen i § 14, stk. 1, nr. 2, §§ 64, 65, 73-75, 80, 110 og 117, § 124, stk. 1 og 4, § 125, stk. 1, § 179, nr. 2, § 180, nr. 2, §§ 184, 185 og 233, § 289, stk. 1, § 299, § 346, stk. 2 og 3, § 349, stk. 2, nr. 2, § 351, § 355, stk. 2, nr. 8, og stk. 3, §§ 356, 373-374 finder i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf også anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 17. For leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 30 og 31, finder §§ 6, 6 a, 6 b og § 347, stk. 1 og 6 anvendelse. [25]

1. Finansielle holdingvirksomheder er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10-12 og 15-16, og omfatter begreberne finansiell holdingvirksomhed, pengeinstituttholdingvirksomhed, realkreditholdingvirksomhed, fondsmæglerholdningvirksomhed og investeringsforvaltningsholdingvirksomhed.

2. Forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 13 og nr. 14.

3. Bestemmelsen omfatter filialer af virksomheder, der er hjemmehørende i 3. lande, hvilket vil sige lande uden for EU/EØS og eventuelle andre lande, som EU indgår aftale med. Se også kommentaren til stk. 3, 2. pkt.

4. Filialerne skal som udgangspunkt selvstændigt opfylde lovens regler. De skal således have Finanstilsynets tilladelse til at drive virksomhed, og de skal som udgangspunkt have filialkapital svarende til lovens kapitalkrav. Formålet med bestemmelsen er dels at sikre opfyldelsen af kapitalkrav og tilsyn med de virksomheder, der driver virksomhed fra herværende filialer, dels at sikre, at konkurrencen mellem de danske finansielle virksomheder og filialerne ikke sker på urimelige vilkår. (Bem L 2003 453) Se også kommentaren til stk. 3, 2. pkt.

5. Formuleringen »lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område« skal forstås således, at den i princippet omfatter en hvilken som helst aftale, som EU indgår med et tredjeland, og som omfatter finansielle tjenesteydelser. De finansielle direktiver indeholder de betingelser, som skal være opfyldt for, at et samarbejde kan indledes. I dag omfatter formuleringen i praksis EØS-landene (Norge, Island og Liechtenstein). På skadesforsikringsområdet har EU endvidere indgået en aftale med Schweiz. Denne aftale indebærer imidlertid ikke, at schweiziske skadesforsikringsselskaber behandles på lige fod med forsikringsselskaber fra EU/EØS-lande. Aftalen indebærer således ikke, at schweiziske skadesforsikringsselskaber kan drive

grænseoverskridende virksomhed i Danmark uden etablering af filial, men alene, at selskaberne kan etablere filialer i EU/EØS-lande på lempeligere vilkår end selskaber fra andre 3. lande. Aftalen er udmøntet i bekendtgørelse om filialer af tredjelandsforsikringsselskaber i §§ 26-27, jf. kommentaren til stk. 3, 2. pkt.

6. Bestemmelsen bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for filialvirksomhed, der er omfattet af 1. pkt. Finanstilsynet har ifølge bemærkningerne til L 2003 453 hjemmel til at fastsætte regler om tilladelse, ophør, kapitalkrav, regnskab og revision og ledelse. Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse om filialer af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, bekendtgørelse om filialer af tredjelandsforsikringsselskaber og bekendtgørelse om betingelser for at realkreditinstitutter og pengeinstitutter kan få tilladelse til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer. Bekendtgørelserne er ikke enslydende for de forskellige virksomhedstyper. Der er hjemmel til, at Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i filialbekendtgørelserne. Denne mulighed vil kunne anvendes over for filialer af virksomheder, der er hjemmehørende i et tredjeland, og hvor virksomheden er undergivet tilsvarende lovgivning og tilsyn, som finansielle virksomheder med hjemsted i et EU/EØS-land. (Bem L 2003 453)

Finanstilsynet har med 2019-552 fået en mere generel hjemmel til at fastsætte nærmere regler for filialvirksomhed, der er omfattet af 1. pkt. Finanstilsynet har ifølge bemærkningerne til 2019-552 bemyndigelse til at fastsætte regler om virksomhedens indretning i filialer. Med bemyndigelsen kan Finanstilsynet for filialer af virksomheder fra tredjelande sætte regler i kraft, som er direkte gældende for danske virksomheder gennem forordninger. Forordninger er ikke direkte gældende for filialer af virksomheder fra tredjelande, som etableres inden for EU, og bestemmelsen skal således bl.a. sikre lige vilkår for danske virksomheder, filialer af virksomheder med tilladelse inden for EU og filialer af virksomheder fra tredjelande.

Det fremgår af bemærkningerne til 2019-552, at:

”Bemyndigelsen for Finanstilsynet til at fastsætte regler om virksomhedens indretning for filialer af virksomheder fra tredjelande forventes at ville medføre en bekendtgørelse, der indeholder regler om tilladelse, ophør, kapitalkrav, regnskab og revision og ledelse, da disse forhold relaterer sig til virksomhedens indretning. Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes over for filialer af virksomheder, der er hjemmehørende i et tredjeland, og hvor virksomheden er undergivet tilsvarende lovgivning og tilsyn som finansielle virksomheder med hjemsted i et land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

For filialer af administrationsselskaber fastsættes endvidere regler om, hvilken form for virksomhed selskabet kan udøve her i landet. Sådanne filialer vil alene kunne administrere og markedsføre institutter for kollektiv investering, der har tilladelse i administrationsselskabets eget hjemland samt udføre rådgivning.

Kapitel 1 Anvendelsesområde

Der er særligt behov for at kunne sætte regler omfattet af CRR i kraft for filialer af kreditinstitutter og investeringsselskaber fra tredjelande. CRR indeholder krav til kapitalgrundlag, kapitalkrav, store eksponeringer, eksponeringer mod overført kreditrisiko, likviditet, gearing og oplysningspligt for kreditinstitutter og investeringsselskaber. CRR finder ikke anvendelse på filialer af virksomheder fra tredjelande, men filialer af virksomheder fra tredjelande må ikke være underlagt en mere gunstig behandling end filialer af institutter med hovedkontor i EU, jf. artikel 47, stk. 1, i CRD IV.

Det er ikke hensigten med bemyndigelsen, at hele CRR skal sættes i kraft for filialer af virksomheder fra tredjelande, da filialforholdet vil medføre så omfattende tilpasning af reglerne, at det ikke vil være effektivt. I stedet vil der blive fastsat regler på de mest væsentlige risikoområder tilpasset filialforholdet. Det vil f.eks. være regler om kapital, likviditet og krav til eksponeringer. Regler om kapital og likviditet vil sikre, at filialen har økonomisk dækning af sine særskilte aktiviteter i Danmark, og at filialen kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder. Krav til eksponeringer vil sikre, at der ikke sker en koncentration mod de samme risici. Koncentrerede risici efterlader en virksomhed udsat, hvis de pågældende risici udvikler sig i en negativ retning.”

7. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at filialer af virksomheder fra tredjelande skal udøve sine aktiviteter i et datterselskab.

Det fremgår af bemærkningerne, at:

”Det er hensigten med bemyndigelsen, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte regler, der beskriver, hvilke kriterier der vil kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt en filial har en størrelse, der kan begrunde et krav om, at aktiviteterne skal udøves i et datterselskab frem for en filial. Det kan f.eks. være relevant at se på filialens størrelse, herunder størrelsen af ind- og udlån, både set i forhold til andre pengeinstitutter, men også filialens størrelse i forhold til hovedselskabet. Omfanget af betalinger kan også være relevant som kriterium i denne sammenhæng.

Dernæst kan det være relevant at inddrage forretningens kompleksitet og forbundethed med den øvrige finansielle sektor. Dette kriterium vil kunne opdeles, hvorefter filialens kritiske funktioner vil udgøre et element, og filialens aktiviteter, herunder komplicerede finansielle transaktioner, vil udgøre et andet. Med forretningens kritiske funktioner menes aktiviteter, hvis ophør vil kunne forstyrre ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller forstyrre den finansielle stabilitet, herunder filialens betalingsformidling, der er nødvendig for kunders daglige transaktioner.

Ved vurderingen af, om en filial af et pengeinstitut har opnået en størrelse og et omfang, der kan begrunde et krav om etablering af aktiviteter i et datterselskab, vil der med fordel kunne tages udgangspunkt i de kriterier, som indgår i bekendtgørelse nr. 724 af maj 2015 om genopretningsplaner for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til at vurdere forenkede forpligtelser. Kriterierne giver en god indikation af virksomhedens, i dette tilfælde filialens, størrelse og omfang, herunder særligt kritiske funktioner, som vil være relevante for Finanstilsynet at føre et mere indgående tilsyn med, end det er muligt, når disse aktiviteter udøves i en filial, hvor hovedselskabet er beliggende i et tredjeland. Disse kriterier vil dermed kunne være med til at definere filialens størrelse og omfang.

Finanstilsynet vil overveje at stille krav om etablering af et datterselskab, hvis filialen opnår størrelse som et gruppe 3-pengeinstitut i Danmark, og der vil senest blive stillet krav herom ved størrelse som et gruppe 2-pengeinstitut, dvs. med en arbejdende kapital over 12 mia. kr. Det vil også være muligt for Finanstilsynet at kræve etablering af et datterselskab for filialer, der er mindre end et gruppe 3-pengeinstitut, men det vil bygge på en konkret vurdering i forhold til filialens kompleksitet og forbundethed med den øvrige finansielle sektor.”

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at danske pengeinstitutter og institutter fra andre EU-medlemslande ikke underlægges strengere regler end filialer af virksomheder fra tredjelande.

Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

8. Bestemmelsen indebærer bl.a., at filialen skal registreres i Erhvervsstyrelsen.

9. Bestemmelsen omfatter filialer af virksomheder hjemmehørende i et EU/EØS-land. Se kommentaren til stk. 3, 1. pkt.

10. Se kommentaren til stk. 3, 1. pkt.

11. Virksomheder, etableret inden for EU/EØS, der gennem filialer eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser udøver virksomhed her i landet, er som udgangspunkt under tilsyn i deres hjemland. I hvilket omfang, danske regler finder anvendelse på disse virksomheder reguleres efter EU-retlige procedureregler, samt hvad der er fastsat i de enkelte direktivbestemmelser, suppleret med indgåede aftaler, eksempelvis i form af protokoller og »Memoranda of Understanding« (Mou'er), som er bilaterale aftaler mellem medlemslandene. (Bem L 2003 453)

12. Bestemmelsen gennemfører MiFID II art. 16 og Ved etablering af en filial i et andet EU/EØS-land m.v., er filialen som udgangspunkt under tilsyn af hjemlandet. Det er imidlertid hensigtsmæssigt, at den kompetente myndighed i det medlemsland, hvor filialen er beliggende (værtslandet), får ansvaret for at håndhæve visse af direktivets bestemmelser, idet denne myndighed er tættest på filialen og bedre kan afdække samt gribe ind over for eventuelle overtrædelser af reglerne for filialens drift, jf. betragtning nr. 90 i præambelen til MiFID II.

I henhold til artikel 16, stk. 11, og artikel 35, stk. 8, i MiFID II skal den kompetente myndighed i værtslandet sikre, at de ydelser, filialen leverer på dets område, opfylder en række nærmere angivne bestemmelser i direktivet vedrørende sikring af investorbekyttelse samt dokumentationskrav vedrørende filialens transaktioner og betingelserne i artikel 14-26 i MiFIR, som indeholder krav om gennemsigtighed for systematiske internalisatorer og investeringsselskaber, der handler OTC, dvs. uden om en markedsplads, samt krav om transaktionsindberetning. Værtslandet må ikke pålægge en filials

Kapitel 1 Anvendelsesområde

organisation og drift yderligere krav, for så vidt angår områder, der er omfattet af direktivet, jf. artikel 35, stk. 1, i MiFID II. Regler om investorbeskyttelse er udstedt i medfør af § 43, se kommentaren hertil. Hvis et investeringsselskab eller kreditinstitut anvender tilknyttede agenter, er disse tilsvarende under tilsyn af værtslandets tilsynsmyndighed. Om tilknyttede agenter se kommentaren til § 9 a.

CESR er pr. 1. januar 2011 omdannet til ESMA (European Securities and Markets Authority). Se nærmere herom og om europæisk tilsynssamarbejde i øvrigt i kommentaren til § 344.

13. Bestemmelsen omfatter virksomheder, der er hjemmehørende i EU/EØS-lande, og som fra hjemlandet driver grænseoverskridende virksomhed ind i Danmark, dvs. uden at have etableret en filial her i landet.

14. Se kommentaren til stk. 3, 1. pkt.

15. Se kommentaren til stk. 4, 1. pkt.

16. Bestemmelsen gennemfører MiFID art. 31, stk. 1. Bestemmelsen omfatter kreditinstitutter og investeringsselskaber fra andre EU/EØS-lande, som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med værdipapirhandel ind i Danmark. Det er hjemlandets tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med disse. Bestemmelsens 1. pkt. omfatter ikke investeringsselskaber, herunder kreditinstitutter, der udfører tjenesteydelser med værdipapirhandel. Her påses reglerne om investorbeskyttelse af hjemlandet. Baggrunden herfor er, at det af MiFID art. 31, stk. 1, 2. afsnit fremgår, at værtslandet ikke kan stille krav til investeringsselskaber, der driver grænseoverskridende virksomhed uden filialetablering ud over, at selskabet skal have tilladelse i sit hjemland til de aktiviteter selskabet udfører.

Hvis der er tale om grænseoverskridende tjenesteydelser tilbudt af et kreditinstitut, der har tilladelse til at yde investeringsservice, og som også tilbyder anden form for finansiel tjenesteydelse, vil stk. 5, 1. pkt., også finde anvendelse. (Bem L 2007 108)

17. Bestemmelsen omfatter virksomheder, der er ikke hjemmehørende i EU/EØS-lande, og som fra hjemlandet driver grænseoverskridende virksomhed ind i Danmark, dvs. uden at have etableret en filial her i landet. Bestemmelsen omfatter kun værdipapirhandelsaktiviteter, dvs. aktiviteter med værdipapirer omfattet af lovens bilag 4 og 5. Se herom i kommentaren til § 9.

18. Se kommentaren til stk. 3, 1. pkt.

19. Se kommentaren til § 33.

20. Bestemmelsen omfatter forsikringselskaber, der er hjemmehørende i EU/EØS-lande, og som fra hjemlandet driver grænseoverskridende virksomhed ind i Danmark, dvs. uden at have etableret en filial her i landet.

21. Se kommentaren til stk. 3, 1. pkt.

22. Kapitel 20a om investeringsrådgivere er ophævet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017. Investeringsrådgivere reguleres herefter i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

23. Bestemmelsen omfatter finansielle virksomheder, der er organiseret som et europæisk selskab (SE-selskab), og som ønsker et tostrengt ledelsessystem, det vil sige en ledelse organiseret med et ledelsesorgan og et tilsynsorgan. Ifølge Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (SE) er det muligt at stifte europæiske selskaber (SE-selskaber) i alle medlemsstaterne. Et SE-selskab kan efter forordningen vælge at være organiseret efter det enstrengede ledelsessystem, jf. artiklerne 43-45, eller det tostrengede ledelsessystem, jf. artiklerne 39-42. For det ledelsessystem, der ikke allerede er gældende i medlemsstaterne, kan medlemsstaterne vedtage passende foranstaltninger, dvs. supplerende regler i national ret, jf. forordningens art. 39, stk. 5, og art. 43, stk. 4. I forordningen kategoriseres det danske ledelsessystem som et-strengt. (Bem L 2004 365)

I bestemmelsen fastlægges, hvilke ledelsesbestemmelser i lov om finansiel virksomhed der alene skal finde anvendelse på tilsynsorganet i et europæisk selskab med tostrengt ledelsessystem, som samtidig har tilladelse som finansiel virksomhed fra Finanstilsynet.

24. Bestemmelsen omfatter finansielle virksomheder, der er organiseret som et europæisk selskab (SE-selskab), og som ønsker et tostrengt ledelsessystem, det vil sige en ledelse organiseret med et ledelsesorgan og et tilsynsorgan. Se note [22].

I bestemmelsen fastlægges, hvilke ledelsesbestemmelser i lov om finansiel virksomhed der skal finde anvendelse både på tilsynsorganet og ledelsesorganet i et europæisk selskab med tostrengt ledelsessystem, som samtidig har tilladelse som finansiel virksomhed fra Finanstilsynet.

25. Bestemmelsen indebærer, at leverandører og underleverandører, der er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, er omfattet af oplysningsforpligtelsen over for Finanstilsynet, jf. § 347, stk. 1, og af reglen om Finanstilsynets adgang til disse virksomheder uden retskendelse, jf. § 347, stk. 5, samt reglerne om obligatorisk digital kommunikation.

Kapitel 1 Anvendelsesområde

Særlige regler om anvendelsesområde for investeringsforvaltningsselskaber

§ 1 a. (Ophævet)

Særlige regler om anvendelsesområde for forsikringselskaber

§ 2. [1] §§ 61, 61 a-c, 62, 170-175 a og 176-178 finder ikke anvendelse på tværgående pensionskasser og de af loven omfattede gensidige forsikringselskaber.

1. Bestemmelsen undtager tværgående pensionskasser og gensidige forsikringselskaber fra reglerne om Finanstilsynets godkendelse af kvalificerede ejerandele og koncerntreglerne.

Baggrunden herfor er, at de pågældende virksomhedstyper er foreninger, hvor det som udgangspunkt er medlemmerne, der som kollektiv udgør ejerkredsen. Der er således ikke tale om en kreds af individuelle ejere på samme måde som aktionærer er individuelle ejere af deres respektive andele af et aktieselskab. Derfor er det ikke relevant at etablere en godkendelsesprocedure for ejerne. Det er heller ikke relevant at anvende koncerntreglerne, da hverken en tværgående pensionskasse eller et gensidigt forsikringselskab kan have et moderselskab, igen fordi de pågældende selskabsformer er karakteriseret ved at have denne kollektive ejerkreds.

§ 2 a. §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.[1]

1. Bestemmelsen omfatter danske forsikringsselskaber samt filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for EU/EØS, og som har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, jf. § 1, stk. 1, og stk. 3, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra e. Betegnelsen »forsikringsselskab« i bestemmelsen omfatter også tværgående pensionskasser. (Bem L 2017 1547)

§ 3. [1] For genforsikringsvirksomhed [2] og coassurancevirksomhed [3] kan Finanstilsynet fastsætte særlige regler eller afvigelser.[4]

1. Bestemmelsen medfører, at der kan fastsættes afvigende regler for de pågældende typer af forsikringsvirksomhed. Hvis der ikke er fastsat særlige regler for enten genforsikring eller coassurance, gælder lovens regler fuldt ud for disse typer af forsikringsvirksomhed.

2. Genforsikring kaldes også reassurance eller indirekte forsikringsvirksomhed. Genforsikring består i, at en forsikringsvirksomhed selv forsikrer sig i et andet forsikringsselskab mod at lide tab på den risiko, som virksomheden har i henhold til deres forsikringsaftaler med kunderne.

Som eksempel kan nævnes et skadesforsikringsselskab, der udbyder bilforsikringer til private. Dette skadesforsikringsselskab vil typisk ikke selv ønske at – og kan måske heller ikke – bære hele risikoen for, at alle deres kunder – eller mange af dem – får skader på deres biler på samme tid. Derfor henvender selskabet sig til et genforsikringsselskab og tegner selv en forsikring der mod et stort tab på deres bilforsikringer. Hvis bilejernes skader kommer op på et vist niveau, vil genforsikringsselskabet herefter dække noget af skadesforsikringsselskabets tab i den forbindelse. Hvordan og med hvor meget genforsikringen dækker, afhænger af den konkrete genforsikringsaftale.

Forsikringsvirksomhederne genforsikrer sig for at undgå dels at enkeltstående forsikringsbegivenheder udløser uforholdsmæssigt store erstatningsbeløb dels at mange forsikringsbegivenheder på samme tid kommer til at udgøre et meget stort tab og i sidste ende udgør en potentiel fare for forsikringsvirksomhedens eksistens.

Ved genforsikring betaler forsikringsvirksomheden (kaldet cedenten) en præmie til et genforsikringsselskab (ofte kaldet reassurandøren). Til gengæld påtager genforsikringsselskabet sig en forpligtelse til at betale cedenten en vis andel af det samlede beløb, som skal udbetales til kunderne under forsikringsaftalerne. I eksemplet ovenfor med bilforsikringerne vil skadesforsikringsselskabet således betale en præmie til genforsikringsselskabet. Til gengæld kan skadesforsikringsselskabet kræve, at genforsikringsselskabet erstatter en del af de udbetalinger, som bliver betalt til bilejerne i henhold til deres bilforsikringer. Hvilken andel genforsikringsselskabet betaler til forsikringsselskabet, hvordan det beregnes og hvornår forpligtelsen til at betale indtræder, afhænger af den individuelle genforsikringsaftale.

Der består ikke noget aftalemæssigt forhold mellem de enkelte forsikringstagere, som er kunder hos forsikringsvirksomheden – i eksemplet bilejerne der har tegnet bilforsikringer – og genforsikringsselskabet. Det er således cedenten (i eksemplet bilforsikringsselskabet), der alene hæfter for forsikringstagernes krav på udbetaling under

Kapitel 1 Anvendelsesområde

forsikringsaftalerne. Hvis genforsikringsselskabet ikke lever op til sine forpligtelser over for cedenten, betyder det således ikke, at cedenten kan lade være med undlade at udbetale erstatninger m.v. i henhold til de indgåede forsikringsaftaler.

Genforsikringsaftaler er typisk etårige aftaler. Der sondres mellem proportional og ikke-proportional genforsikring. Den proportionale genforsikring er karakteriseret ved, at forsikringsvirksomheden overdrager en bestemt andel af forsikringstagernes præmiebetaling til genforsikringsselskabet. Til gengæld påtager genforsikringsselskabet sig en forpligtelse til at betale cedenten (forsikringsvirksomheden) et beløb svarende til den samme relative andel af erstatningsudgifterne.

Eksempler på ikke-proportional genforsikring er »stop loss-genforsikring« henholdsvis »excess of loss-genforsikring«. Hvor der foreligger »stop loss«-genforsikring, betaler genforsikringsselskabet cedenten det beløb, hvormed de samlede udbetalinger overstiger et aftalt maksimum. Ved »excess of loss«-genforsikring, betaler genforsikringsselskabet cedenten det beløb, som den enkelte erstatningsudbetaling overstiger et aftalt maksimum med.

Den del af risikoen på en forsikringsportefølje, som forsikringsvirksomheden ikke genforsikrer, kaldes for risikoen eller beløbet »for egen regning« (forkortes f.e.r.). I regnskabsmæssig sammenhæng sondres for forsikringsselskaber altid mellem samlet risiko/tab og risiko/tab »for egen regning«.

3. Coassurance er en særlig forsikringsform, hvor en gruppe af forsikringsselskaber indgår en solidarisk kontrakt med én forsikringstager. Den solidariske hæftelse består i, at hvert forsikringsselskab som udgangspunkt hæfter for et fast beløb over for kunden, men hvis et af forsikringsselskaberne ikke kan betale, hæfter de øvrige forsikringsselskaber også for denne del.

I praksis optræder et af forsikringsselskaberne som det »administrerende« forsikringsselskab – dette selskab kaldes for den »ledende co-assurandør«.

4. Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse om grænseoverskridende coassurancevirksomhed inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 4. [1] Denne lovs regler om koncerner [2] finder anvendelse, når modervirksomheden er et forsikringsselskab [3].

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at denne lovs eller lov om aktie- og anparts-selskabers (selskabslovens) regler om koncerner, bortset fra § 141 i selskabsloven, ligeledes finder helt eller delvis anvendelse på grupper af forsikringsselskaber [4], der ikke udgør en koncern i henhold til § 5, stk. 1, nr. 9, men som dog har en sådan indbyrdes tilknytning, at anvendelse af de nævnte regler må anses for påkrævet [5]. De pågældende selskaber udpeger et af § 12, 3. pkt., omfattet og her i landet hjemmehørende selskab, der skal anses som modervirksomhed. Sker dette ikke, udpeger Finanstilsynet selskabet.

1. Bestemmelsen omhandler forsikringskoncerner i stk. 1 og grupper af forsikringsselskaber, som ikke er en koncern, men som alligevel har en vis indbyrdes forbindelse, i stk. 2.

2. Forsikringskoncerners koncerntilsyn og solvenskrav er reguleret i CRR samt §§ 175 b og c. Se kommentaren til disse bestemmelser.

3. Bestemmelsen må betegnes som udelukkende ordensmæssig. Bestemmelsens indhold er, at hvor modervirksomheden for en koncern ikke er et forsikringsselskab, men eksempelvis et almindeligt aktieselskab, så gælder selskabslovens koncernregler for hele den pågældende koncern. Hvis der i koncernen er en delkoncern med et forsikringsselskab i toppen, finder lov om finansiel virksomheds koncernregler anvendelse på den pågældende delkoncern. Dette ville også være tilfældet uden bestemmelsen her, se §§ 175 b og c.

4. Det mest almindeligt forekommende eksempel er grupper af forsikringsselskaber, der har organiseret sig i et fælles administrationssamarbejde (såkaldte administrationsfællesskaber). Dette er almindeligt forekommende inden for livsforsikring – særligt for pensionskasser. Administrationen kan enten foregå i et forsikringsselskab eller i et almindeligt aktieselskab, som så ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, da det ikke er en finansiel virksomhed. Der er dog i lov om finansiel virksomhed en række regler, der nævner administrationsfællesskaber (§§ 26, 80, 118, 199 og 343 a). Disse regler regulerer alle forsikringsvirksomheder, der deltager i administrationsfællesskaber. Selvom et selskab, der administrerer forsikringsvirksomheder, således ikke selv er underlagt Finanstilsynets tilsyn, så reguleres de enkelte forsikringsvirksomheders deltagelse i administrationen blandt andet på denne måde.

Kapitel 1 Anvendelsesområde

Af Bem L 2003 453 fremgår:

»Som eksempler på samarbejde mellem forsikringsselskaber, uden at der samtidig foreligger koncerndannelse, kan nævnes forsikringsselskaber, der indgår en aftale, som medfører solidarisk hæftelse, forsikringsselskaber, der har aftale om fælles administration af deres forsikringsbestande, eller gensidige forsikringsselskaber der med hjemmel i stiftelsesoverenskomst eller vedtægter har samme generalforsamlinger eller bestyrelser.«

Det er kun koncernregler, som i forvejen kan anvendes på forsikringskoncerner, der kan sættes i kraft for de grupper af selskaber, der omfattes af bestemmelsen her. Konso-
lideringsreglerne i kapitel 12 kan således ikke sættes i kraft for en gruppe af forsikrings-
virksomheder, da disse regler ikke gælder for forsikringsvirksomhed.

5. Det er således ikke tilstrækkeligt, at der er tale om en gruppe af forsikringsselskaber med særlig tilknytning. Det kræves også, at Finanstilsynet finder det nødvendigt at lade lovens koncernregler finde anvendelse på gruppen. Dertil kommer, at det også er Finanstilsynet, der afgør, hvilke af lovens koncernbestemmelser, der i givet fald skal finde anvendelse.

Kriterierne for, hvornår det er nødvendigt, at lovens koncernregler kommer i anvendelse, fremgår ikke af loven, men det fremgår af Bem L 2003 453, at det i lighed med de øvrige overordnede retningslinjer for Finanstilsynets arbejde er, at det skal være nødvendigt af hensyn til forsikringstagerne og muligheden for at føre et tilfredsstillende tilsyn.

Det er alene Finanstilsynet, som kan bestemme, at lovens koncernregler finder anvendelse. I den eneste sag af sin art. fra 1985 ønskede en gruppe selskaber selv at blive omfattet af koncernreglerne, hvilket man derfor anmodede Finanstilsynet om og fik afslag på. Sagen blev afgjort efter den tidligere tilsvarende regel i lov om forsikrings-
virksomhed (i afgørelsen forkortet LFV) § 3 og er optrykt i Finanstilsynets (dengang Forsikringstilsynets) beretning fra 1985, som følger:

»Den 3. maj 1984 offentliggjorde Forsikringsaktieselskabet Hafnias bestyrelse sin beslutning om at ville stifte et nyt selvstændigt investeringsselskab, Aktieselskabet Hafnia Invest. Det skulle fungere som moderselskab for forsikringskoncernen, men skulle herudover kunne optage en række nye forretningsmæssige initiativer. Der var hermed taget et første initiativ til en nydannelse – »finansielt supermarked« – på det danske marked. Da denne nyskabelse måtte formodes at få stor betydning som fremtidig model for tilsvarende konstruktioner, var det af betydning for Forsikringstilsynet at få klargjort, hvorledes denne konstruktion skulle bedømmes i relation til lov om forsikringsvirksomhed.

Det vigtigste formål med LFV er at sikre de forsikredes økonomiske krav på forsikringsselskaberne, bl.a. ved en skarp adskillelse mellem forsikringsvirksomhed og anden virksomhed. Forsikringsvirksomheden adskilles økonomisk fra anden virksomhed, som kan øve ukontrollerbar indflydelse på forsikringsvirksomhedens økonomi. Som følge heraf skal LFV efter

Forsikringstilsynets opfattelse benyttes til i videst muligt omfang at beskytte interesserne for forsikringsselskaber, der er led i en koncern, som domineres af andre interesser.

I den pågældende sag var problemstillingen, hvilke koncernregler – aktieselskabslovens koncernregler og/eller lov om forsikringsvirksomheds koncernregler – der skulle finde anvendelse på en forsikringskoncern, der indgår som en delkoncern i en koncern, hvis moderselskab er et ikke-forsikringsselskab.

Aktieselskabslovens og lov om forsikringsvirksomheds definition af koncernbegrebet er identiske bortset fra følgende 2 modifikationer:

LFV § 3, stk. 1, bestemmer, at LFV's regler om koncerner finder anvendelse, når moderselskabet er et forsikringsselskab.

Efter LFV § 3, stk. 2, nr. 2, kan forsikringstilsynet bestemme, at LFV's regler om koncerner ligeledes finder hel eller delvis anvendelse – bortset fra medbestemmelsesreglen i § 83, stk. 3 – på forholdet mellem et aktie- eller anpartsselskab og et forsikringsselskab, når førstnævnte over for forsikringsselskabet ville blive anset som moderselskab efter denne lov, såfremt det drev forsikringsvirksomhed.

For så vidt angik moderselskabet Hafnia Invest, var det ubestridt, at det ville blive underkastet (aktieselskabslovens) koncernregler. Spørgsmålet var, om (aktieselskabslovens) koncernregler også fandt anvendelse på forsikringskoncernen, om lov om forsikringsvirksomheds koncernregler skulle udstrækkes til også at finde anvendelse på moderselskabet, eller om de to loves koncernregler fandt anvendelse hver for sig på henholdsvis moderselskabet og forsikringskoncernen.

Ved sin afgørelse af, hvilket sæt koncernregler der skulle finde anvendelse på forsikringskoncernen, tog forsikringstilsynet sit udgangspunkt i, at LFV er en særlov med forrang for den generelle selskabsretlige lovgivning. Dette fremgår af § 1, stk. 2, i LFV hvorefter (aktieselskabsloven) kun finder anvendelse på forsikringsaktieselskaber i det omfang, som er fastsat i LFV, ligesom (aktieselskabsloven) § 1, stk. 1, fastslår, at (aktieselskabsloven) finder anvendelse på alle erhvervsdrivende aktieselskaber med de begrænsninger, der følger af de for visse aktieselskaber ved eller i henhold til lovgivne særlige regler.

Forsikringstilsynet tilkendegav, at man ikke ville bringe LFV § 3, stk. 2, nr. 2, i anvendelse på Hafnia Invest og Forsikringsaktieselskabet Hafnia, det vil sige tilsynet ville ikke udnytte sin hjemmel til at anvende LFV's koncernregler på forholdet.

Dette betød bl.a., at aktionærlåneforbuddet i LFV § 144 [nu § 142] var gældende over for Hafnia Invest, hvad enten dette er minoritets- eller majoritetsaktionær i forsikringsselskaberne, og at 1 pct.'s grænsen i LFV § 135 a var gældende i forholdet mellem Hafnia Invest og Hafnia Liv. Spørgsmålet om egne aktier reguleres af kapitel 8 (især § 48, stk. 1 og 6) i (aktieselskabsloven).

Ovennævnte blev meddelt Forsikringsaktieselskabet Hafnia ved en afgørelse af 30. oktober 1984. Selskabet havde nogle måneder forinden modtaget en mundtlig tilkendegivelse af samme indhold.

Selskabet indbragte Forsikringstilsynets afgørelse for forsikringsnævn og industriminister i medfør af LFV § 247.

Ved forsikringsnævnets kendelse af 23. august 1985 (...) opretholdes Forsikringstilsynets afgørelse.

Industriministeriet, der havde forelagt sin del af sagen til udtalelse i forsikringsnævnet, opretholdt ligeledes i sin afgørelse af 22. november 1985 forsikringstilsynets afgørelse.«

Som det fremgår af afgørelsen, var det frygten for, at den udvidede adgang til koncern-interne transaktioner, herunder en lempelse af aktionærlåneforbuddet, som

Kapitel 1 Anvendelsesområde

gjorde, at Finanstilsynet (dengang Forsikringstilsynet) afviste at anvende koncernreglerne på Hafnia-gruppen (der også senere fik økonomiske vanskeligheder).

Kapitel 2

Definitioner

§ 5. I denne lov forstås ved:

- 1) **Finansielle virksomheder:**
 - a) Pengeinstitutter. [1]
 - b) Realkreditinstitutter. [2]
 - c) Fondsmæglerselskaber. [3]
 - d) Investeringsforvaltningsselskaber. [4]
 - e) Forsikringselskaber. [5]
- 2) [6] **Kreditinstitut:**

En virksomhed, hvis virksomhed består i at modtage indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning. [7]
- 3) [8] **Investeringselskab:**

En juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag. [9]
- 4) [10] **Investeringsservice og investeringsaktivitet:**

Aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i forbindelse med de instrumenter, der er anført i bilag 5. [11]
- 5) [12] **Administrationsselskab:**

Et selskab, som kan administrere UCITS (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab). [13]
- 6) [14] **Finansieringsinstitut:**

En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, [15] og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele [16] eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15 angivne aktiviteter. [17]
- 7) [18] **Modervirksomhed** [19]:

En virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.
- 8) [20] **Dattervirksomhed** [21]:

En virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.
- 9) **Koncern** [22]:

En modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 5 a.
- 10) [23] **Finansiell holdingvirksomhed:**
 - a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen

Kapitel 2 Definitioner

- og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14 [24]
- b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed. En modervirksomhed som nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. [25]
- 11) Pengeinstituttholdingvirksomhed [26]:
En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive pengeinstitutvirksomhed.
- 12) Realkreditholdingvirksomhed [27]:
En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive realkreditinstitutvirksomhed.
- 13) Forsikringsholdingvirksomhed:
En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, jf. nr. 10.[28]
- 14) Blandet forsikringsholdingvirksomhed:
En modervirksomhed, som hverken er en finansiell virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. [29]
- 15) Fondsmæglerholdingvirksomhed [30]:
En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæg-

lerselskaber I [31] eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive fondsmæglervirksomhed.

- 16) Investeringsforvaltningsholdingvirksomhed [32]:
En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.
- 17) Associeret virksomhed [33]:
En virksomhed, i hvilken en finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en dattervirksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.
- 18) Eksponering:
[34] Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder [35], der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksponeringer i §§ 78, og 182, [36] undtages følgende mellemværender:
- a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.
 - b) Ved køb eller salg af omsættelige værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller de omsættelige værdipapirer er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.
 - c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag. Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester [37]
- 19) [38] Snævre forbindelser [39]:
- a) direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art,

Kapitel 2 Definitioner

- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
 - c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.
- 20) Zone A-lande:
Medlemslandene i EU, andre lande, der er fulde medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), samt andre lande, som har indgået særlige låneoverenskomster med Den Internationale Valutafond (IMF) og er tilknyttet Den Almindelige Låneoverenskomst. Et land, der som følge af manglende betalingsevne omlægger sin udenlandske statsgæld, udelukkes fra zone A i en periode på 5 år.
- 21) [40] Filial:
En afdeling, som retligt udgør en ikke selvstændig del af et kreditinstitut, investeringselskab, administrationselskab eller forsikringselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilladelse til.
- 22) [41] Multilateral handelsfacilitet (MHF):
Ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finansielle instrumenter kan sammenføres, og som drives i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17, 18, 20, 22 og 23 i lov om kapitalmarkeder. [42]
- 23) [43] Captivegenforsikringselskab:
Et genforsikringselskab, der er ejet af en anden finansiell virksomhed end et forsikringselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet eller af en ikkefinansiell virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af. [44]
- 24) [45] Gruppe 1-forsikringselskab [46]:
Et forsikringselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser [47], jf. dog § 11, stk. 3 og 6:
- a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro. [48]
 - b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. [49]
 - c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. [50]

d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohen-sættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohen-sættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er. [51]

25) Gruppe 2-forsikringsselskab:

Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab. [52]

26) Accessoriske risici:

Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser. [53]

27) [54] Outsourcing:

En virksomheds [55] henlæggelse af væsentlige [56] aktivitetsområder [57], der er underlagt Finanstilsynets tilsyn [58], til en leverandør [59], jf. dog 2. pkt. [60] For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført. [61]

28) Formålsbestemt selskab:

Et selskab, hvis væsentligste formål er at udstede omsættelige værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister. [62]

29) Outsourcingvirksomhed:

En finansiel virksomhed [63], der outsourcer [64] aktiviteter til en leverandør.

30) Leverandør:

En virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.

31) Videreoutsourcing [65]:

En leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

32) UCITS [66]:

Et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører UCITS-direktivet, og som i medfør af artikel 1, stk. 3, kan oprettes

Kapitel 2 Definitioner

- a) i henhold til aftale som investeringsfonde administreret af investeringsforvaltningsselskaber eller administrationsselskaber (i Danmark: værdipapirfonde),
 - b) som trusts (unit trusts) eller
 - c) i henhold til vedtægter som investeringsselskaber (i Danmark: investeringsforeninger og selskaber for investering med kapital, der er variabel, (SI-KAV'er)). [67]
- 33) Kompetente myndigheder [68]:
De nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.
- 34) Referencerente [69]:
En offentliggjort rente, der beregnes ved anvendelse af en formel [70] på baggrund af en række uafhængige stilleres [71] individuelle indberetninger [72] i henhold til aftale eller regler herom [73], og som har til hensigt at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse [74] mellem kreditinstitutter [75] eller mellem kreditinstitutter [76] og disses kunder.
- 35) [77] Fondsmæglerselskab I:
Et fondsmæglerselskab, som
- a) har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-10, nævnte aktiviteter eller
 - b) opbevarer kunders midler eller værdipapirer. [78]
- 36) Kombineret kapitalbufferkrav:
Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3. [79]
- 37) Kapitalbevaringsbuffer:
Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 3. [80]
- 38) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer:
Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 4. [81]
- 39) Kontracyklisk buffersats:
Den sats, som virksomhederne skal anvende til opgørelse af deres virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, og som fastsættes i henhold til § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6. [82]
- 40) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffersats:
Det vægtede gennemsnit af de kontracykliske buffersatser, der gælder for de lande, hvor en virksomheds relevante krediteksponeringer befinder sig, jf. § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6. [83]
- 41) G-SIFI-buffer:

Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på konsolideret grundlag. [84]

42) G-SIFI-buffersats:

Den sats, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal anvende til opgørelse af sin G-SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g. [85]

43) Systemisk buffer:

Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 6. [86]

44) Systemisk buffersats:

Den sats, som en virksomhed skal anvende til opgørelse af sin systemiske buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 h. [87]

45) Variable lønde:

Aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel. [88]

46) Solvenscertifikat:

Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d. [89]

47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle):

En juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet. [90]

48) Standardformlen:

En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). [91]

49) Matchtilpasning:

En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne. [92]

50) Volatilitetsjustering:

Kapitel 2 Definitioner

- En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget. [93]
- 51) Blandet holdingvirksomhed:
En modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. [94]
- 52) Gældsbuffer:
Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i. [95]
- 53) [96] Reel ejer:
Fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler. [97]
- 54) Realkreditlignende lån:
Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. [98] Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugsejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, [99] eller være ydet efter § 7 [100] i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer. [101]
- 55) [102] Accessorisk tjenesteydelse:
Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B. [103]
- 56) [104] Udførelse af ordrer for investorers regning:
Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter. [105]
- 57) [106] Handel for egen regning:
Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter. [107]
- 58) [108] Finansielt instrument:
Instrumenter som nævnt i bilag 5. [109]
- 59) [110] Derivat:
Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter [111].
- 60) [112] Værtsland for et investeringsselskab:
Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets

hjemland, [113] og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.

- 61) [114] Captiveforsikringsselskab:
Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet eller af en ikkefinansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af. [115]
- 62) [116] Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
a) Ved skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
b) ved livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
c) ved genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.
- 63) [117] Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.
- 64) [118] Koncerntilsyn efter solvens II-direktivet:
Det tilsyn, som udøves med:
a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2. [119]
b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed. [120]
c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og hvor modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat. [121]
- 65) [122] Koncerntilsynsførende efter solvens II-direktivet:
Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med

Kapitel 2 Definitioner

- grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer. [123]
- 66) [124] Finite reinsurance:
Genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst ét af følgende kendetegn er til stede:
- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi eller
 - b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel. [125]
- 67) [126] Struktureret indlån:
Indlån som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, [127] som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales eller er i fare efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikkeomsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser. [128]
- 68) STS-certificeringsbureau:
En juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, der kontrollerer og erklærer, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26. [129]
- 69) [130]Formidler:
En virksomhed, som har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 4, [131] når virksomheden leverer tjenesteydelser i relation til opbevaring af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked.[132]
- 70) [133]Kapitalforvalter:
En virksomhed, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 4,[134] når virksomheden leverer tjenesteydelser i relation til porteføljeforvaltning af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked.[135]

71) [136]Rådgivende stedfortræder:

[137]En finansiel virksomhed, der på et erhvervsmæssigt og kommercielt grundlag [138]analyserer oplysninger fra børsnoterede selskaber, og, hvis det er relevant, andre oplysninger med henblik på at give investorer mulighed for at træffe informerede beslutninger i forbindelse med stemmeafgivelse i de pågældende selskaber ved at tilvejebringe undersøgelser, rådgivning eller anbefalinger, der vedrører udøvelsen af aktionærernes stemmerettigheder.

Stk. 2. [139] Ved kapitalinteresser forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed.

Stk. 3. [140] Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden. [141]

Stk. 4. Ved kapitalandele forstås andele i aktieselskaber (aktier), i anpartsselskaber (anparter) samt i andre virksomheders egenkapital. [142]

Stk. 5. Ved opgørelsen af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer medregnes rettigheder, der besiddes af såvel modervirksomheden som datterselskaber.

Stk. 6. I denne lov forstås: [143]

- 1) Solvenskrav i overensstemmelse med § 124, stk. 3, § 125, stk. 3, og § 126 a, stk. 7.
- 2) Solvenskrav i overensstemmelse med § 126 c.
- 3) Solvensbehov i overensstemmelse med § 124, stk. 1 og 2, § 125, stk. 1 og 2, § 126, stk. 1 og 4, og § 126 a, stk. 1.
- 4) Minimumskapitalkrav i overensstemmelse med §§ 124, 125, 126 a og 126 d.
- 5) Minimumsbasiskapital i overensstemmelse med § 126.
- 6) Basiskapital i overensstemmelse med § 128, stk. 1, og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2.
- 7) Kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, § 126 b, stk. 1, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og § 128, stk. 3 og 4.
- 8) Basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.
- 9) Supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.
- 10) Egentlig kernekapital i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige

Kapitel 2 Definitioner

- krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.
- 11) Kernekapital i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4.
 - 12) Supplerende kapital i overensstemmelse med artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4.
 - 13) Hybrid kernekapital i overensstemmelse med artikel 61 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.
 - 14) Ansvarlig lånekapital i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 128, stk. 2. [144]
 - 15) Supplerende kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.
 - 16) Særlige bonushensættelser i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2.
 - 17) Medlemskonti i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2.
 - 18) Samlede risikoeksponering i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, artikel 95, stk. 2, artikel 96, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 142, stk. 1.
- Stk. 7.* [145] En modervirksomhed, der har været omfattet af stk. 1, nr. 10, litra a, anses fortsat som en finansiell holdingvirksomhed, hvis mindst 35 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis den samlede balancesum nævnt i 1. pkt. har været under 40 pct. 3 år i træk. [146]
- Stk. 8.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1, nr. 18, litra c og d, nævnte mellemværender. [147]

1. Pengeinstitutter omfatter banker, sparekasser og andelskasser. Pengeinstitutters virksomhedsområde er defineret i § 7 og lovens bilag 1.

2. Realkreditinstitutters virksomhedsområde er defineret i § 8 og i lovens bilag 3.
3. Fondsmæglerselskaber omfatter børs- og fondsmæglerselskaber. Fondsmæglerselskabers virksomhedsområde er defineret i § 9 og i lovens bilag 4 og 5.
4. Investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsområde er defineret i § 10 og i lovens bilag 6.
5. Forsikringsselskaber omfatter forsikringsaktieselskaber, gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Forsikringsselskabers virksomhedsområde er defineret i § 11 og i lovens bilag 7 og 8. Da tværgående pensionskasser og gensidige forsikringsselskaber snarere er foreninger end selskaber, ville det nok være mere retvisende, hvis der i stedet for »forsikringsselskaber« blev anvendte betegnelsen »forsikringsvirksomheder«. Som loven er bygget op, gælder der en række særregler for gensidige forsikringsselskaber og dermed også for tværgående pensionskasser, da det af lovens § 305 fremgår, at bestemmelserne om gensidige livsforsikringsselskaber finder tilsvarende anvendelse på de tværgående pensionskasser. For opdeling i forsikringsselskaber i forsikringsselskaber I og II, se kommentaren til stk. 1 nr. 24.
6. Bestemmelsen gennemfører CRD IV art. 3, stk. 1, nr. 1.
7. Begrebet kreditinstitutter benyttes i loven som en betegnelse for de virksomheder, der, hvis de var etableret i Danmark, skulle have haft tilladelse efter § 7 eller 8 og virksomheder, der har tilladelse efter § 7 eller 8. I Danmark er pengeinstitutter og realkreditinstitutter således kreditinstitutter.
8. Bestemmelsen gennemfører MiFID II art. 4, stk. 1, nr. 1.
9. Begrebet investeringsselskaber benyttes i loven om udenlandske institutter, der udfører virksomhed defineret i lovens bilag 4, afsnit A, nr. 1-8, og bilag 5, nr. 1-10. Investeringselskaber svarer i Danmark til fonds- og børs-mæglerselskaber. Udenlandske investeringsselskaber kan være organiseret som fysiske personer og forskellige selskabstyper. Danske fonds- og børs-mæglerselskaber skal være aktieselskaber, jf. § 12. Investerings-service og investeringsaktiviteter dækker dels over investeringsservice for tredjemand, dels virksomheders egne investeringsaktiviteter på professionelt grundlag, eksempelvis handel for egen regning. Se nærmere om tilladelseskra- vet i kommentaren til § 9.
10. Bestemmelsen gennemfører MiFID II art. 4, stk. 1, nr. 2.
11. Definitionen son- drer mellem investeringsservice, investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, hvor investeringsservice og investeringsaktiviteter omhand-